

Iman Yani Talbi

Poesia.

Categoria B

EL VEL

Sense recel
et veig
i veig una ment
que no enten
que el problema no recau en el meu vel
que el problema
està en la ceguera
en la que vius i et genera
aquell que és el teu
però la diferència és que aquest
es troba a la teva ment.

Oh, què negligent!
aquest món que no m'entén
que pretén
que el meu cos canviï el que vesteix
que preten
que si buscas religió
obtindràs discriminació
que no enten
que el que fa no em protegeix
sinò em regeix i m'exigeix
un criteri que el meu cor no segueix.

Com un peix

que és forçat a viure al terra
només perquè algú pensa
que és millor això que entendre
que el mar és allò que anhela.

Quina pena!
si no puc ser com soc
què faig en aquest món?
qui apagarà aquest foc
que no és poc
i pel que soc
ho pateixo
per com vesteixo
creuen que m'ho mereixo
i he de canviar
que he de forçar
al meu ull
a que en el full
traçi una nova ruta
que no disfruta
la meva ànima.

Pobre àliga!
creuen que pel seu vol
que pel que vol
és un error
i no pot,
ho deu canviar tot
segons el seu vot.

Creuen que estic empresonada

que no puc sortir de la cel·la
però no saben que el que em crema
és allò que ells em generen.

Menteixo,
perquè pel que veig, entenc i sé
es nota com aquell
que “ho fa pel meu bé”
clar té
que només
uns interessos tingué.

Amb la mel als llavis però no d'amor
sento el fulgor
acompanyat de la sensació
d'haver llegit en veu alta el meu cor.

Ordenades i exposades
elaborades amb molta riquesa
desprenen bellesa
les meves despampanants paraules.

Elles són les que parlen
elles em retraten
veure'm no fa falta
si entens la meva paraula.

Perquè actualment
no s'escolta la veu
si no el que veu
l'ull davant seu.

Però no,
per favor

que la teva brúixola sigui el que surt del meu cor
però no,
identifica'm amb els ulls tancats.

Tancada,
em sento tancada
però no pel que porto
sinò pel que escolto.

La ment,
és aquesta que em guia
i m'ajuda amb la tria
de la meva poesia.

Diuen que em redueix l'intel·ligència
què negligència!
és com la sentència
que fa un jutgat.

Qui els ha preguntat?
Perquè ningú parla del seu passat?
quina casualitat
que aquell que tot ho assenyala
és qui més mereix ser assenyalat.

Però sense recel
et veig
i veig una ment
que no enten
que el problema no està en el meu vel
que el problema
està en la ceguera
que et genera
el teu.

